

то по всичко напомняше оногова, когото безъ да знамъ кога и какъ съмъ пожелала, който като милъ сънъ ми се е мърналъ нѣкога . . . И щомъ те срѣцнахъ, азъ те познахъ, безъ да съмъ те виждала, ти ме завлада; безъ да знаешъ.

— И сега, — сега, какво прѣдстои менъ?

Това остава самичекъ да рѣшишъ.

Тѣ се замълчаха.

— Ахъ, Боже мой, азъ прѣдчувствамъ, азъ виждамъ какъ ще се нахвърли пресата върху мене; какъ ще ме клейми? — Какъ ще отождестви възгледитѣ на партията съ мойто дѣло и какъ ще ме направятъ невъзможенъ общественъ дѣецъ.

— А ти, нима нѣмашъ сили да имъ докажешъ правото си?

— Незнамъ дали бихъ могълъ, защото азъ знамъ, че и най-ближкитѣ ми съратници, макаръ да ми некажатъ нѣщо, азъ ще чета въ очитѣ намека имъ. Когато единъ домъ се гради и зима наближава, даже на майстора не се позволява почивка и колебание.

— И при все това, ти си тѣй прѣданъ на това свое общество.

— Азъ се срастнахъ съ него. И . . . Ана, Ана, колко, колко искамъ да остана вѣренъ на себе си, на сърцето си и на дѣлото, комуто посвѣтихъ младина и сили, — завърши той съ развълнуванъ гласъ и съ жестъ на ораторъ.

— Ей Богу, азъ почвамъ да те съжелявамъ. Слушай, Коля, не обивай онова въ мене, което азъ въздигнахъ съ трепета на моето възделение.

— Права си, Ана, но азъ се замислямъ и се питамъ: ето ние сме двама, двама ние сме едно хубаво дѣло . . . Но ето, че онова въ мене, което толкова години е растло, почна да линей! Когато азъ чуя, че ораторъ говори на нѣкое събрание, азъ цѣлъ трепвамъ; кога що се заговори въ нѣкаква статия, важна по аргументи и новостъ за нововедения, азъ цѣлъ съмъ внимание . . . тогава слѣдъ като се лиша отъ това — да бжда ораторъ и като се лиша да излѣза съ името си —

— Ахъ, ти си голѣмъ славолубецъ!

— Както щешъ го наречи, но азъ искамъ да бжда значителностъ; азъ чувствавамъ —

— Какъвъ грѣшенъ егоистъ!